

Валери Иванов

Защото да си жив...

Защото да си жив е лудост – в света на гаснещи слънца...

Защото няма утре, няма бъдно,
щом заедно сме с теб сега –
не вярвам в никакво отвъдно,
но вярвам на Любимата жена!

Изгарят ме съмнения и клетви!
Една е болката след урагана.
Когато си готов на саможертви,
зараства и най-дълбоката ти рана!

Греховна не е обичта ни, знай,
щом винаги се вслушваме в сърцето,
което с чуждата вина ридае.
И няма да ни съдят на небето.

Щастлив съм, че си още тук,
че крах и горест надживя.
Бъди до мен – сълза на друг,
бъди до мен – най-предана Жена!

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11095>]